

θεν παρεκάλεσα τὸν Μιχαλάκην, ὅστις ἀναγινώσκει καλῶς, καὶ αὐτὸς μὲ ἐδίδαξε νὰ συλλαβίζω πρῶτον, ἔπειτα ν' ἀναγινώσκω, ἔχω δὲ περὶ σὲ τέσσαρας φηρά. τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὰ ὅποιον κ' ἐκείνος ἔμαθε ν' ἀναγινώσκει· ἀλλ' ὡς βλέπετε ἐφαγώθησαν τὰ γράμματα καὶ δὲν διακρίνονται. Ἀκολουθεῖ.)

*Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενεία καὶ ὁ Μεξικανὸς
Ψιττακὸς τῆς.*

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ Μεξικοῦ, ὁ κόμης Καστελνῶ, εἰς τῶν ὑπαριστῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, ὅστις εἶχε συνοδεύσει τὸν ἀτυχῆ Μαξιμιλιανὸν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔφερε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐδώρηνεν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν ἓνα ψιττακόν, τὸν ὅποιον εἶχε διδάξει νὰ φωνάζῃ «Ζήτω ἡ αὐτοκράτειρα».

Ὁ Μοντεζούμας, διότι οὕτως ὠνομάζετο ὁ ψιττακὸς, ἔγινε τὸ ἀγαπητὸν πτηνὸν τῆς αὐτοκρατορίας· ἔμεινε εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτιά της ἐντὸς χρυσοῦ κλωθίου — ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ἐκ τῶν τρυφερῶν χειρῶν της — ἐλάμβανε κομμάτιον ζακχαρώσεως ἐκ τῶν ῥυδοχρῶν χειλέων της καὶ ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περιπάτου ἢ ταξιδίου τινός, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν, ἦτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀγαπητὸν της ψιττακόν, αὐτὸς δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀγάπης της ἐφώναζεν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει της, «Ζήτω ἡ Αὐτοκράτειρα!»

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἡ αὐτοκράτειρα ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς ἐκραγείσης ἐν Παρισίοις ἐπαναστάσεως νὰ φύγῃ διὰ νυκτὸς εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα σωθῇ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἐξηγριωμένου ὄχλου· ἐκ δὲ τῆς βίας της ἐλητμόνησε τὸν ἀγαπητὸν της ψιττακόν.

Ἀφοῦ ἀπεκατεστάθη εἰς Τζίλχουρστ ἔπεμψεν ἓνα τῶν πιστῶν της ἀνθρώπων εἰς Παρίσιον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀπέγεινεν ὁ Μοντεζούμας της· ἀλλὰ δυστυχῶς εὗρε τὴν πόλιν πολιορκουμένην ὑπὸ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

Μετὰ τὴν κλείσιν τῆς εἰρήνης ἡ ἀπαρηγόρητος αὐτοκράτειρα πάλιν ἀπέστειλεν ἓνα τῶν πιστῶν θαλαμηπόλων της πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ πτηνοῦ. — Οὗτος ἦλθεν εἰς Παρισίους κατ' ὃν χρόνον ἐκράτουσιν τὴν πόλιν οἱ ἀναρχικοὶ καὶ κατ' εὐθείαν ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ μέρος αὐτῶν εὗρε κατεστραμμένον, οὐδεὶς δὲ, ἀφ' ὅσας ἠρώτησεν, ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ὁ ψιττακός.

Περίλοπος καὶ σκυθρωπὸς περιήρχετο ἡμέραν τινα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ὅτε τὸ βλέμμα του προσήλωθη εἰς μικρόν τι ἐμπορικὸν κατάστημα ἔπου ἔπω-

λοῦντο πτηνά. Εἰσῆλθε καὶ πρὸς μεγίστην αὐτοῦ χαρὰν παρατήρησε τὸ χρυσοῦν κλωθίον μὲ τὸν κύρ Μοντεζούμαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπλήρωσε τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑβραῖος ἔμπορος ἐξήτησεν· ἤρπασε τὸ κλωθίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἔτρεξε πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔλαβε τὴν πρῶτην ἄμαξαν, ἦλθε ἡτο ἐτοιμὴ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Κάλαι, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀντμόπλοιον, ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἑπαυλιν.

Φαντασθῆτε ὅποια ἦτο ἡ χαρὰ τῆς ἐκπτώτου καὶ ἀτυχῆς αὐτοκράτειρας ὅτε εἶδε τὸ ἀγαπητὸν της πτηνόν! ἤνοιξε τὸ κλωθίον, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας της, τὸν ἐχαῖδευσε, τὸν ἐφίλησε, τὸν ὠμίλησε τρυφερῶς, ἀλλ' ὁ Μοντεζούμας ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός.

Ἡ σιωπὴ αὕτη ἦτο ἀνεξήγητος καὶ ἐλόπει μεγάλως τὴν ἀτυχῆ Εὐγενείαν, ἥτις ἐν τῇ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ τὸν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὸν ὀμιλῇ τρυφερῶς.

Τέλος ὅμως ὁ Μοντεζούμας ἀπεφάσισε νὰ λῶσῃ τὴν σιωπὴν, τεντώσας δὲ τὸν λαιμὸν του, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του, ἠτοιμάσθη νὰ προσφέρῃ ὅπως ἀνέμενον οἱ παρόντες· τὴν γλυκεῖαν προσφώνησιν, «Ζήτω ἡ αὐτοκράτειρα,» ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν αὐτῶν τε καὶ τῆς Εὐγενείας, ἐξεφώνησε, «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!»

Ὁ Μοντεζούμας ἔζησε πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους ἐν Παρισίοις ὑπὸ δημοκρατικὴν ἀμυσφαίραν, καὶ μετεβλήθη, ὡς πολλοὶ ἄλλοι αὐτικοὶ καὶ αὐτοκρατορικοὶ, εἰς τέλειον δημοκράτην!

Ἡ Εὐγενεία ἔκλινε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιά της δακρύουσα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ λαμπρὴν τῆς ἐπιγείου δόξης καὶ τοιαῦται αἱ εὐχαριστήριαι τοῦ κόσμου τούτου — Μὴ κάμνετε λοιπὸν αὐτὰ, τέκνα μου, τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ζωῆς σας· ἀλλὰ ζητεῖτε τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σας, ὥστε ὅταν ἔλθωσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι νὰ σὰς ὑποστηρίξῃ καὶ παρηγορή.

«ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ.»

Ὅπως ὅλαι αἱ διδασκαλίαι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐξαισiai, ἀμίμητοι, ὑπεράνθρωποι, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς προσευχῆς, τὸν ὅποιον μᾶς ἔδωκεν, εἶναι ἀξιοθαύματος. Ἐσுλλογίσθητε ποτε, μικροὶ με φίλοι, πόσον πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα περιλαμβάνει;

Μᾶς διδάσκει ὅλους καὶ ἓνα ἕκαστον νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς εἰς πατέρα μας· «Πάτερ ἡμῶν!»

Μᾶς κάμνει νὰ ὑψώνωμεν τὸν νοῦν καὶ τὰς ἐπιθυ-